

LBRIS

We know
books

JOSIE SILVER

O iarnă la New York

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
ANDREEA IANCU

JOSIE SILVER este o romantică nerușinată, care l-a cunoscut pe cel ce avea să îi devină soț în clipa în care l-a călcat pe picior din greșală, chiar când el împlinea 21 de ani. Locuiesc împreună cu cei doi fii și cu pisicile familiei într-un orașel din Anglia.

NEMIRA

Editor coordonator: Andreea ROȘET
Coperta: Penguin Random House
Prelucrare coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Anamaria MANOLESCU
Corector: Anca COMAN DOICIN
Tehnoredactor: Antonela IVAN

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SILVER, JOSIE

O iarnă la New York / Josie Silver ; trad. din lb. engleză:
Andreea Iancu. - Ed. a 2-a. - București: Editura Nemira, 2025
ISBN 978-606-43-2185-5

I. Iancu, Andreea (trad.)

821.111

Josie Silver
A WINTER IN NEW YORK

Copyright © Josie Silver 2023
First published as A WINTER IN NEW YORK in 2023 by Penguin
General. Penguin General is part of the Penguin Random House
group of companies.
All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2024, 2025,
pentru prezenta ediție în limba română
Nemira Smart este colecția de cărți de buzunar a editurii **NEMIRA**.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-2185-5

VALENTINE'S DAY

*Librăria Logan, Lower East Side,
New York*

Știi când într-un film urmează o scenă importantă, pentru că imaginile se derulează cu încetinitorul, pentru a crește efectul dramatic, iar tu îți ții respirația, întrebându-te dacă personajul de pe ecran va reuși să sară peste prăpastia în flăcări ce s-a căscat între zgârie-nori sau dacă va reuși să prindă vaza neprețuită înainte de a se face țândări. Simt că cineva a apăsat butonul de derulare cu încetinitorul în viața mea în momentul în care întind mâna să apuc ultimul exemplar din cartea pe care o așteptam de un an, și altcineva, de alături, face exact aceeași mișcare, exact în aceeași clipă. Îi văd mâneca hainei și mă arunc, fără pic de eleganță, ca un alergător în cursa de ștafetă, care își întinde brațul să apuce bățul, pentru că victoria e singura opțiune posibilă. Ating cu vârfurile degetelor coperta, un *contact* în toată regula, dar *nu, nu, nu*, brațul persoanei, brațul *lui* este mai lung, fir-ar să fie, și simt cum, în ultimul moment, cartea alunecă dintre degetele mele într-ale lui.

— Dar am atins-o!

Nu pot împiedica cuvintele să iasă, în timp ce, din cauza panicii, trag de un șirag imaginar de perle de la gât. Cartea aia era cadoul de Valentine's Day pe care intenționeam să mi-l fac și, ținând cont prin câte-am trecut, îl meritam din plin.

Când s-a întors spre mine, fața lui afișa o falsă inocență.
— Am ajuns aici prima, am bombănit ca un copil dezamăgit că a fost eliminat la Scaunele muzicale¹.

Tipul a întors cartea și a început să citească textul de pe coperta patru.

— Îmi pare rău. Nu te-am văzut.

S-a concentrat din nou asupra cărții, semn clar că interacțiunea noastră luase sfârșit, și am privit în jur căutând ajutor, convinsă că cel puțin o persoană fusese martoră la *crima din librărie* care tocmai se petrecuse. Te aștepți la genul acesta de confruntare pentru ultimul pahar de șampanie la o nuntă sau pentru singurul biscuit rămas la ședințele de luni dimineată, dar suntem *iubitori de carte*, pentru numele lui Dumnezeu. Noi nu ne comportăm așa. Ceea ce însemna probabil că tipul ăsta nu era un iubitor de carte, așa că poate mai exista o șansă să câștig lupta.

— Scuză-mă.

Îmi dreg vocea de parcă urmează să fac un anunț important.

Se uită din nou la mine, cu ochi negri și întrebători. Nu-i pot descifra expresia, dar mi se pare că încearcă să mascheze un zâmbet victorios și îmi displace tipul și mai tare. Categorie *nu* e un iubitor de carte.

— Probabil că n-o vrei.

Fac semn către carte.

— Cartea, adică. E ultima dintr-o trilogie și nu are niciun sens s-o iei dacă nu le-ai citit pe celelalte două.

Privesc disperată spre raftul cu bestsellere și pun mâna pe cea mai recentă carte a lui Lee Child.

— Încearc-o pe-asta. Toată lumea îl iubește pe Jack Reacher. E exact ca filmul, știi, cel în care Tom Cruise

¹ Joc în care mai mulți copii dansează în jurul unui număr mai mic de scaunele și sunt nevoiți să-și găsească rapid un loc când muzica se oprește brusc. Cel care nu reușește e eliminat (n. red.).

reușește cumva să fie Reacher, deși e cu cel puțin treizeci de centimetri prea scund pentru rol. Cu excepția faptului că e mai bună, evident, pentru că-i o carte.

Vorbesc de parcă aș fi complet idioată, iar el se uită de la cartea pe care o ține în mână la cea din mâna mea.

— Totuși nu e o regulă, nu? oftează el. Adică nu se întâmplă mereu ca o carte să fie mai bună decât filmul.

Îmi duc mâna la inimă, învinsă de adevărul de necontestat pe care tocmai l-a rostit.

— Așa e, nu e.

Dau din cap cu putere.

— Refuz de fiecare dată să mă uit la *Soția călătorului în timp*, știi, pentru orice eventualitate...

Schițează un zâmbet politicoș, iar eu împing spre el cartea lui Lee Child, ca o încurajare tacită.

— Deci îmi recomanzi să iau ceva din seria Jack Reacher, din care fac parte deja peste douăzeci de cărți, decât să citesc partea a treia dintr-o trilogie?

— Da, dar cărțile astea pot fi citite și separat.

Bat darabana pe coperta lui Lee Child și încerc să nu las să mi se simtă enervarea în voce.

— Nu trebuie să le fi citit și pe celelalte ca să te poți bucura de asta.

— Pe când în cazul ăsteia...

Întoarce cartea cu coperta în sus.

Simt cum mi se oprește în gât un geamăt aproape dureros. Am studiat coperta online de nenumărate ori, căutând indicii despre cum se desfășoară povestea finală. Designerii care fac copertele sunt diabolic de inteligenți în a ascunde indicii în ilustrații complicate. Totul face parte din atracția cărții.

— Lucrurile sunt extrem de complicate, spun eu. O poveste încălțită, întinsă pe trei volume, nicio șansă să te prinzi pe parcurs. Practic, ar fi ca și cum ai citi în franceză.

— Franceză zici?

LIBRIS | *what books*
Brusc, am o bănuială că va începe să vorbească fluent în franceză.

— Sau neerlandeză, sau chineză, sau swahili. Practic, ar fi imposibil.

— Totuși, coperta e bună.

O privește mai atent.

— Țta e un iepure?

Nu mă pot abține. Mă uit și eu. Are dreptate, fir-ar să fie! Încerc să nu mă gândesc ce înseamnă asta în economia poveștii.

— Aici n-o să dai peste niciun iepure. Răsfoiesc paginile cărții de Lee Child de parcă aș fi un magician care mănăiește niște cărți de joc. E plină de curse de mașini, urmăririi și replici scurte.

Încerc să fiu cât mai convingătoare, chiar dacă nu am citit nicio carte din seria Jack Reacher ca să știu despre ce e vorba.

— *Lapin*, spune.

Înclin capul nedumerită.

— Așa se spune la iepure în franceză.

— Știi cum se spune și în swahili?

— Ar fi de-a dreptul amuzant să știu. Dar, din păcate, nu. Ce știu totuși e faptul că iepurele ăsta e mai mult decât un iepure, spune el bătând cu degetul în copertă. Ar putea sugera faptul că Steph va descoperi o rețea de tuneluri sub castel sau poate ceva mai subtil, cum ar fi că va fi nevoită să se avânte în necunoscut pentru a o salva pe Estelina?

Umerii mi s-au lăsat sub haina groasă de iarnă, pe măsură ce înțelegeam mesajul lui. Nu avea de gând să renunțe la carte. Expresia victorioasă de pe fața lui era desprinsă direct dintr-un scenariu scris de David Rose. Zâmbea dând din cap, scâldându-se în momentul lui de glorie. I-am cerut scuze în gând lui Lee Child în timp ce puneam cartea înapoi pe raft. Cred că putea suporta lovitura.

— Poți încerca și tu seria Jack Reacher oricând, a spus. Am auzit că e plină de replici scurte.

Îmi doream mai mult decât oricând să-mi vină în minte o replică scurtă și la obiect, dar ceea ce mi-a ieșit pe gură a fost departe de așa ceva.

— Știi ce? Ia cartea. Ia. Naibii. Cartea. E OK. De fapt, fix asta-i povestea vieții mele.

Simt cum face un pas în spate în timp ce își trece mâna peste bărbie, privindu-mă. Luminile din librărie scot în evidență strălucirea aurie a verighetei de pe degetul lui, infuriindu-mă și mai tare, din motive care nu au nimic de-a face cu străinul ăsta dintr-o librărie, pe care îmi vărs nervii.

— Ia cartea, pe care probabil nici n-o să ai timp s-o deschizi astăzi pentru că o să-ți scoți soția la o cină *fancy* pe Empire State Building sau o să stați pe o pătură în carouri într-o camionetă, uitându-vă la stele sau, nu știu, orice alt rahat la fel de banal care se face de Valentine's Day.

Vocea mi-a devenit neplăcut de stridentă, iar expresia lui s-a crispat în timp ce privirea i s-a îndreptat spre inelul cu sigiliu în formă de inimă care fusese al mamei și pe care-l purtam pe degetul inelar.

— Ei bine, sper că soțul tău are mai multă minte decât să se aștepte la vreun rahat banal de Valentine's Day din partea ta.

Expresiile mele englezești sună ridicol pronunțate cu accentul lui newyorkez și îi simt judecata ca pe-o palmă usturătoare.

— E mort, dacă ții musai să știi, și nu aveam decât un singur plan pentru seara asta. Să stau pe canapeaua mea de rahat din apartamentul închiriat și să citesc cartea asta, iar acum, din cauza ta și a brațelor tale lungi, nici asta nu mai e posibil.

Pare de-a dreptul îngrozit, lucru absolut de înțeles, și-mi cere scuze în propoziții scurte și sacadate, împingând cartea în spațiul dintre noi, dar m-am dus deja prea departe pe tărâmul standardelor morale înalte pentru a mai putea întinde

mâna s-o iau. Aerul devine irespirabil, așa că mai pufnesc o dată furioasă și ies din librărie ca un nor de vijelie, răscolind și dărâmand în drum teacuri de hârtie cu inimioare.

Rahat. Am făcut ditamai scena. De ce am spus toate astea?

Rușinea care mă cuprinde mă înfurie și mai tare. Una e să încerc să-mi conving creierul că Adam Bronson e mort, astfel încât să nu mă mai uit în permanentă peste umăr, și cu totul altceva e să-i spun asta cu voce tare unui străin într-o librărie. Mai ales când adevărul adevărat e că, deși Adam e mort pentru mine, el e încă în viață, n-a fost niciodată soțul meu și, chiar în acest moment, e cu siguranță monstrul din viața altcuiva pe undeva, prin Londra. Îmi trag căciula cu dungi albastre și albe peste urechi și îmi îngrop fața îmbujorată în fular, în timp ce alunec și patinez către casă de-a lungul trotuarului. Ar fi trebuit să stau în casă astăzi. Mă doare inima prea tare ca să pot suporta vitrinele pline cu trandafiri strălucitori și felicitări roz grețoase. Valentine's Day îmi răscolește toate traumele. O sărbătoare fabricată, ce pare a fi fost proiectată special pentru a-mi reaminti toate deciziile proaste pe care le-am luat în viață și consecințele lor groaznice. În ultimii ani am călătorit în iad și m-am întors, trecând de la o stea în plină ascensiune a scenei bucătăriei londoneze la o femeie înspăimântată de propria umbră. Sau, ca să fiu mai blândă cu mine însămi, o fiică singură, îndurerată, care s-a trezit ținta unui bărbat autoritar, ce i-a demonstrat viața bucată cu bucată și aproape c-a făcut-o prizonieră în casa lui. Am avut nevoie de un curaj herculeean pentru a scăpa de-acolo, cu atât mai mult pentru a rezerva un bilet doar dus către New York. Am aterizat aici acum șase săptămâni cu toată averea mea înghesuită în câteva valize pono-site, agățându-mă cu încăpățănare de ultimele fărâme de demnitate care mi-au mai rămas.

De fapt, în seara asta nu vreau să privesc stelele stând într-o camionetă sau să iau cina pe Empire State Building.

Mă bucur că le pot lăsa drăgălășeniile astea femeilor mai puțin înverșunate, precum Meg Ryan. Și da, știu că referințele mele la comedii romantice din anii optzeci sunt demodate și că există un milion de filme mai noi și la modă pe care le-aș putea cita. Nu-mi voi actualiza lista totuși, pentru că amintirile legate de momentele în care am văzut acele filme cu mama, în timp ce mâncam gelato făcut în casă din bolurile ei vechi din melamină roz, sunt adezivul care îmi ține ființa adunată. Poveștile ei despre oraș, povești care îmi plăceau atât de mult, m-au adus aici pe o aripă de vis și rugăciune, o nostalgie fantezistă inspirată de Sinatra, că dacă ea a reușit aici, atunci poate c-aș putea reuși și eu. Un nou început într-un loc nou, undeva unde fostul meu, mort pentru mine, nu mă poate deranja. Oftez și decid să mă liniștesc cu privire la acea minciună, promițându-mi în gând să n-o mai rostesc niciodată. Cel puțin i-am spus-o unei persoane complet necunoscute.

LIBRIS

We know
books

ŞAPTE LUNI
MAI TÂRZIU...